

Konklusion

Artikel 24 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF og artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger som ændret ved Kommissionens forordning (EU) nr. 1244/2010 af 9. december 2010 skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der udelukker statsborgere i andre medlemsstater, som befinder sig i en situation, såsom den, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, i direktiv 2004/38, fra at modtage visse »særlige ikke-bidragspligtige kontantydelse« som omhandlet i artikel 70, stk. 2, i forordning nr. 883/2004, og som ligeledes udgør en »social ydelse« i henhold til direktivets artikel 24, stk. 2.

⁽¹⁾ EUT C 315 af 19.9.2014.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 17. februar 2016 — Sanoma Media Finland Oy — Nelonen Media mod Viestintävirasto (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Korkein hallinto-oikeus — Finland)

(Sag C-314/14) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — direktiv 2010/13/EU — artikel 19, stk. 1 — adskillelse mellem tv-reklame og programmer — opdelt skærm — artikel 23, stk. 1 og 2 — begrænsning af sendetid for tv-reklameindslag til 20 % af en klokke­time — sponsorannonceringer — andre angivelser af en sponsor — »sorte sekunder«)

(2016/C 145/08)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Korkein hallinto-oikeus

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Sanoma Media Finland Oy — Nelonen Media

Sagsøgt: Viestintävirasto

Konklusion

- 1) Artikel 19, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, som gør det muligt, at en opdelt skærm, som viser et tv-programms rulle­tekster i den ene kolonne og en præsentation af udbyderens efterfølgende programmer i den anden med henblik på at adskille det program, der afsluttes, fra den tv-reklamesekvens, der efterfølger det, ikke nødvendigvis kombineres med eller efterfølges af et akustisk eller optisk signal, forudsat at et sådant middel til adskillelse i sig selv opfylder de krav, der er opregnet i første punktum i denne artikel 19, stk. 1, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.
- 2) Artikel 23, stk. 2, i direktiv 2010/13 skal fortolkes således, at sponsorkendetegn, der bringes i andre programmer end det sponsorerede såsom de i hovedsagen omhandlede, skal medregnes i den maksimale sendetid for reklame i en klokke­time, der er fastsat i dette direktivs artikel 23, stk. 1.

- 3) Artikel 23, stk. 1, i direktiv 2010/13 skal fortolkes således, at den i det tilfælde, at en medlemsstat ikke har gjort brug af muligheden for at fastsætte en strengere bestemmelse end den, der er indført ved denne artikel, ikke kun er til hinder for, at »sorte sekunder«, som indsættes mellem de forskellige indslag i en tv-reklamesekvens eller mellem denne sekvens og det efterfølgende tv-program, medregnes i den maksimale sendetid på 20 % for tv-reklame i en klokke-time, som denne artikel fastsætter, men ligeledes stiller krav om en sådan medregning.

⁽¹⁾ EUT C 292 af 1.9.2014.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 17. februar 2016 — Air Baltic Corporation AS mod Lietuvos Respublikos specialiuju tyrimu tarnyba (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Lietuvos Aukščiausiasis Teismas — Litauen)

(Sag C-429/14) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — luftbefordring — Montrealkonventionen — artikel 19, 22 og 29 — luftfartsselskabets ansvar i tilfælde af forsinket international transport af passagerer — transportkontrakt indgået af passagerens arbejdsgiver — skader, som skyldes en forsinkelse — skader, som arbejdsgiveren har lidt)

(2016/C 145/09)

Processprog: litauisk

Den forelæggende ret

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Air Baltic Corporation AS

Sagsøgt: Lietuvos Respublikos specialiuju tyrimu tarnyba

Konklusion

Konventionen om indførelse af visse ensartede regler for international luftbefordring indgået i Montreal den 28. maj 1999 og godkendt på Det Europæiske Fællesskabs vegne ved Rådets afgørelse 2001/539/EF af 5. april 2001, særligt konventionens artikel 19, 22 og 29, skal fortolkes således, at et luftfartsselskab, som har indgået en kontrakt om international transport med en arbejdsgiver — såsom arbejdsgiveren i hovedsagen — for personer, der transporteres som passagerer, i henhold til denne kontrakt er ansvarlig over for arbejdsgiveren for skader, der skyldes forsinkelse af flyvninger, som den pågældendes ansatte var passagerer på, hvilke skader består i de yderligere udgifter, som arbejdsgiveren har måttet afholde.

⁽¹⁾ EUT C 421 af 24.11.2014.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 18. februar 2016 — Forbundsrepublikken Tyskland mod Europa-Kommissionen

(Sag C-446/14 P) ⁽¹⁾

(Appel — statsstøtte — tjenester vedrørende bortskaffelse af døde dyr og slagteriaffald — opretholdelsen af en reservekapacitet i tilfælde af epizootier — afgørelse, hvorved støtten erklæres uforenelig med det indre marked og pålægges tilbagesøgt — tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse — åbenbart urigtigt skøn — kompensation i forbindelse med en public service-forpligtelse — begrundelsespligt)

(2016/C 145/10)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Forbundsrepublikken Tyskland (ved T. Henze og J. Möller, som befuldmægtigede, samt Rechtsanwälte T. Lübbig og M. Klasse)